

Všichni, kteří máte rádi ZPRAVODAJ, tvořte ho s námi! Pište o všem kolem vás, napište co se vám na jeho stránkách líbí i nelíbí, pošlete své příspěvky, úvahy, náměty, obrázky, zprávy ze života Sdružení. Společně tak vytvoříme pěkný časopis pro všechny členy a přátele. Uzávěrka každého čísla je bezpodmínečně vždy 10. dne každého měsíce.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/92

ročník 2

O Dukle tentokrát jinak

Duklo!

Po léta slavně vzpomínaná,
za války bylas proklínaná,
jaký je nyní symbol Tvůj?

Za chlapce z Volyně, přesvatá Panno,
věčný sen držmal tam jimž bylo dáno,
u svého Syna oroduj!

Po prašné volyňské cestě, "šljachu", jede selský povoz tažený jedním malým sibiřským koníkem a druhým, téměř o půl metru větší valachem. Před několika měsíci se tímto krajem přehnal znovu válečná víchřice, rudoarmějci vyměnili své utýrané koně za čerstvé ze zemědělských usedlostí. To nepovedené spřežení kočuruje asi čtyřicetiletá žena, po svém boku má syna v uniformě československé armády. Občas pohledne zálibně, ale i s povzdechem na mladičkého vojáčka, kterému se pod nosem objevuje první chmýří. Ještě hodinu se bude těšit pohledem na něj, pak jí ho odveze vlak do dále, směrem k frontě v Karpatech. Sledá se s ním ještě, nebo ho vidí naposledy? Při cestě přes Volyň se mohl doma zdržet pouhý jeden den. Byl to však pobyt v slzavém údolí. Od manžela přišel z fronty dopis-trojúhelniček, to znamená, že dosud ještě snad žije. Mladší syn již několik měsíců neposlal ani řádeček. Když všichni muži ze vsi odcházeli do čs. vojenské jednotky, přemluvila mladšího syna, aby ve svých šestnácti letech zůstal ještě doma. Po dvou měsících naléhání mu konečně dovolila odejít za ostatními do armády. A teď přišla ústní zpráva, prozatím ještě úředně nepotvrzená, že někde u Dukly padl.

V dále se objevil protijedoucí selský povoz, na kterém sedí dvě ženy. Při setkání zastaví svoje spřežení a ustarané se ptají na svého vojáka, který bojuje někde v Karpatech a dlouho se už neozval: "Vojáčku, opravdu jste o něm neslyšel? Je někde u dělostřelců, takový menší čtyřicátník s knírkem." A pak si povzdechne: "Kdo ví, jestli je náš táta ještě na živu." A hlas se jí náhle zlomí ve vzlyku.

Býval to běžný obrázek na Volyni v době, kdy na Dukle hřměla děla, vyly "kafuše" a rachotily pásy tanků. O hrđinských činech a strádání v zákopech toho bylo napsáno již mnoho, ale na zápas, který probíhal na českých vesnicích na Volyni se jaksí stále pozapomíná. Opuštěné ženy, jejichž manželé a synové krváčeli u Dukly a na jiných bojistiích, se musely doma starat nejen o děti, o staré a nemocné členy rodiny, ale také se postarat o obdělání polí, o dobytek ve chlévech a o překonávání lisice dalších každodenních trampot. Musely při tom zajistit povinný odvod dodávek státu, občas zajet s rancem na zádech do města, prodat na bazaru nebo na nádraží nějaké potraviny, aby ze stržených peněz zaplatily státu poplatky a nakoupily alespoň to nejnútnejší. A cesty vlakem (s koňmi se muselo na pole, bylo jich ve vsi málo, tak si je navzájem půjčovaly) nebyly žádným výtelem. U pokladen na nádraží stály beznadějně dlouhé fronty a často se jízdenka sehnala jen tak, že se podplatil některý železničář. Na bazaru i na nádraží se to jen hemžilo kapesními zloději a podvodníky, takže se ženy často vrátily domu okradené. V noci se objevovali banderovci a vymáhali na bezmocných ženách naturální dodávky, často i nedostatkové oblečení a obutí. Navíc řádily loupeživé bandy, které si násilím vynucovaly vstup do "chátě" a tam sebraly vše, co se jim hodilo. A ty naše udřené ustarané mámy a sestry to při všech potížích doma na Volyni přece jen zvládly.

Ať naše nedukelské hrđinky přijmou tuto skromnou vzpomínku jako nepatrnou splátku trvajícího dluhu.

Václav Petříček

Ženy bojující

Ve Zpravodaji 1992, číslo 2 v článku *Ženy bojující* jsme oznámili, že ještě letos vyjde publikace *"Ženy bojující v čs. zahraničních vojenských jednotkách"*. Proto jsme požádali hlavní iniciátorky a editorky, aby nám sdělily základní informace o vzniku publikace a o jejím vydání. Zde jsou:

V nejbližší době vyjde v nakladatelství *Naše vojsko* obrazová publikace o našich ženách v zahraničních armádách za druhé světové války v nákladu 4 000 výtisků. Vychází z putovní výstavy o účasti našich žen v boji za osvobození čs. republiky, která byla uspořádána v roce 1990 v Praze a postupně pak ve dvanácti českých a moravských městech. Fotografický a dokumentační materiál shromáždily členky SBS - bývalé příslušnice zahraniční armády, zejména volyňské ženy. Helena Křikavová shromáždila patnáct let unikátní fotografie, sjezdila za nimi celou republiku i v době, kdy si jízdenky hradila ze svého. Byly to hlavně volyňské ženy, které přišly s návrhem trvale zachytit vystavované dokumenty v publikaci. Od návrhu nebylo daleko k činu, ženy uspořádaly sbírku, aby získaly finanční základ pro vydání knihy. Postupně přibývaly další materiály, zejména z archivů Vojenského historického ústavu, z dalších soukromých alb apod. Objevily se fotografie našich krajanek bojující za druhé světové války proti německému fašismu v samostatné české brigádě v Chorvatsku, materiály o účasti našich žen v pomocných službách britské armády v Africe a v Anglii, které se dříve u nás nesměly publikovat.

dokončení na str. 2

V. Abdak - Abžoltovská

MALÁ SÁGA VELKÉ RODINY

Dokončení.

Manželka O. Kliča Karolina, pocházela z rodiny známého záníceného Sokola a vlastence Josefa Mareše a sama byla činnou Sokolkou. Těžce nesla manželovu ztrátu a když jí po válce po mnoha šikanování dokonce násilně vystěhovali z jejího moderního bytu do miniaturní pavlačové místnosti IV. kategorie spáchala 7.2.1957 sebevraždu.

Druhý syn Václava Kliča Jaroslav Klich nar.13.10.1898 vstoupil rovněž mezi prvními do České družiny. Odešel z 5.třídy realky - bylo mu patnáct let a byl nejmladším starodružiníkem (teprve později přibyl ještě o něco mladší). Strávil na frontě celé tři roky. Zúčastnil se památné bitvy u Zborova. Po válce složil maturitu na vyšší průmyslové škole v Praze a sloužil pak jako zbrojní důstojník v čsl.armádě u technické zbrojní služby dělostřelectva. Při tom studoval zpěv, vystupoval na koncertech a v rozhlase (lyrický tenor barytonální). V roce 1949 byl poslán do důchodu. Důvod: Nevyhovuje podmínkám. Byl vystěhován z bytu na odlehlou faru v Chotěborkách u Jaroměře. Dne 5.10.1985 zemřel ve Vlašimí.

Nejmladší syn Václava Kliča Jiří Klich (nar.6.2.1905) byl zaměstnán jako sladovník v pivovaru v Praze-Nuslích, odkud

ho vedení pivovaru poslalo na dva roky na praxi do pivovaru ve Filippeville v Alžír. Potom byl podsládkem v Marseille a tam ho zastihl začátek druhé světové války. Vstoupil ihned dobrovolně do francouzské armády, brzy však přešel do armády československé v Agde. Zúčastnil se i těžkých bojů na Marně. Po skončení války se vrátil s francouzskou manželkou a synky do vlasti a nastoupil opět do zaměstnání v pivovaru v Praze-Nuslích. Měl nádherný hlas (bas-baryton) a nějaký čas studoval v Pivodově pěvecké škole v Praze, kde mu předpovídali budoucnost Šaljapina, ale na systematické studium nebylo peněz.

Usídlil se s rodinou v Rostokách u Prahy, kde 15. 3. 1987 náhle zemřel.

Dcery měly Václav a Růžena Klichovi tři: nejstarší Libuše se narodila v Olšance v roce 1903, prostřední Vlasta v Čudnově Volyňském v roce 1904 a nejmladší Božena se narodila v roce 1907 v Polonném.

Již roky jejich narození svědčí o tom, že dospívaly v letech největších převratů a zmatků, které poznamenaly celý jejich další život. Osudy každé z nich by mohly posloužit jako námět pro román. Dobrodružnými cestami se v letech 1923-24 dostávaly do Čech, snažily se pak dokončit svá

stredo a vysokoškolská studia za podpory mnoha dobrých lidí. Snažily se uplatnit své vlohy a najít své místo v životě.

Libuše se v roce 1939 provdala za ing. Michala Vasiljeviče Salnikova, ruského šlechtice emigranta. Vystudovala na Univerzitě Karlově obor ukrajinského jazyka a literatury. Živit se však musela všelijak, včetně výroby textilních loutek. Zemřela v roce 1984 v Praze.

Vlasta vystudovala na Univerzitě Karlově obor srovnávací slovanské literatury. Provádala se za polského šlechtice Alexandra Abdank-Abžoltovského. Pracovala nejprve v různých oborech, později se věnovala především překladatelské činnosti z ukrajinštiny a tuto záslužnou činnost koná dodnes.

Božena se podle rodinné tradice věnovala zemědělství a zahradnictví. Spolu se svým mužem Václavem Radou hospodařili nejdříve na Slovensku a když je v roce 1938 Maďari vyhnali, najali si hospodářství v Čechách. Zemřela v roce 1984 u své dcery Jiřiny v Chotěboři.

Končíme malou ságu velké rodiny Kličů. Jejich potomci žijí v Čechách i jinde ve světě. Kolik takových ság by bylo možno napsat o některých dalších volyňských rodech??

pokračování ze str. 1
Poprvé tak vznikl ucelený obraz o aktivní účasti našich žen v bojích za osvobození republiky na nejrůznějších frontách druhé světové války. Vydání publikace se rozhodl dát záštitu a podpořit finančně také SBS. Díky uvedené podpoře a zejména díky obětavosti a nadšení několika bývalých účastnic odboje, které bez nároku na odměnu, věnovaly mnoho času přípravě této originální knížky, je dnes publikace na světě. Bohužel současné vysoké polygrafické náklady umožnily (přesto, že ženy vybraly 67 000 Kčs a 150 000 Kčs přidal ČUV SBS) vydat publikaci ve srovnání s výstavou jen v omezeném rozsahu. Editorky vybraly především ty fotografie, které názorně ukazují, jak ženy žily, pracovaly a bojovaly na různých úsecích válečných front. Řada snímků, které byly na výstavě, se do publikace při nejlepší vůli nevešla. Další jejich soubor se uplatní v chystané putovní výstavě o Češích z Volyně. Negativy získaných fotografií byly předány do Vojenského historického ústavu.

Do závěru publikace editorky zařadily seznamy příslušnic zahraničních armád, sestavené především podle odvodních protokolů a to ke dni, kdy čs. zahraniční armáda přestala být armádou zahraniční a změnila se na armádu domácí. Je to vůbec poprvé, co jsou zveřejněna jména těch, které se dobrovolně přihlásily do zahraniční armády.

Publikaci dostanou zdarma především všichni ti, kteří finančně přispěli, dále okresní sekretariáty SBS a některé knihovny. Určitý počet výtisků bude předán armádě, ministerstvu školství, Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel včetně redakce Zpravodaje, organizacím žen a mládeže.

Ty, které se o vznik a vydání této unikátní publikace zasloužily doufají, že tak přispěly k popularizaci poněkud opomíjené stránky našeho zahraničního odboje.

Zoe Klusáková-Svobodová
Jiřina Kopoldová-Svermová
Helena Křikavová-Albrechtová

Ilustrační foto - archiv

Manželé Evženie a Jiří GABRIELOVI z Dubna (nyní bydlí v Praze) oslaví dne 25. 10. 1992 zlatou svatbu - 50 let společného života. Srdečně blahopřejeme.

Budujeme muzeum

Na naléhavou výzvu, která zazněla poplašeně v článku "Je opravdu příprava putovní výstavy o dějinách Čechů z Volyně ohrožena?" ve Zpravodaji č.4/1992, někteří z vás i v tento prázdninový čas reagovali rychle a snažili se přispět exponáty. Od Antonie Držmiškové z Hemže pochází polská obrazová publikace Stražak Volyňski z roku 1927 a rukopis Epopej - 12 stran. Jiřina Vitková z litoměřického regionu přivezla desetirublové bankovky z období před druhou světovou válkou.

Dále se podařilo získat barevné věrné kopie unikátní sbírky bankovek, kterými se na Volyni platilo po celou dobu, kdy tam naše menšina žila za různých vládní!

NEPOLEVUJTE, NEMÁME
JEŠTĚ VYHRÁNO!

Milá návštěva z Rovna

V srpnu letošního roku byla v Praze na studijním pobytu paní Vjačeslava Lohvynová, vedoucí katedry národopisu Institutu kultury v Rovně. Ti, kteří se 14. září minulého roku zúčastnili konference Sdružení si jistě vzpomenou, že to byla právě ona, která konferenci pozdravila v ukrajinštině a sklídila bouřlivý potlesk. Při této příležitosti věnovala Sdružení rukopis své knihy, který spolu s dílem známého volyňského kulturního pracovníka se stane milým překvapením, jak doufáme, již v příštím roce. Zatím víc neprozradíme, až dozraje čas, oba autoři i jejich společné dílo vám na stránkách Zpravodaje představíme.

Připravovaná setkání krajanů v regionech

TEPLICKO - Zveme všechny přátele a známé na setkání krajanů, které se koná dne 17. října 1992 od 14,00 hodin v ZK Somet Teplíce. Použijte trolejbus č. 5.

Za výbor SČVP Václav Bižovský
DOMAŽLICKO - Setkání krajanů z domažlického regionu bude zahájeno ve 14,00 hodin v hale hotelu Šumava v Horšovském Týně dne 24. října 1992.

Vedoucí regionu Břetislav Vokáč

Dary

* Manželé Evženie a Jiří Gabrielovi z Prahy věnovali na fond Sdružení 1 000,- Kčs. Na tiskový fond věnoval 100 Kčs Josef Valeš ze Žatce. Josef Helebrant věnoval na fond muzea 100 Kčs. Na běžný účet Sdružení po 100 Kčs věnovali: Anna Jelínková, Kristýna Jelínková a manželé Hončíkovi 200 Kčs. Všichni posledně jmenovaní jsou z Arnultovic. Všem dárcům vřele děkujeme.

* Svěrázné členské příspěvky:
- prof. dr. Toru ANAMI z Japonska, který byl opět v Čechách na studijním pobytu, připomenul na závěr svého jednání, že nezaplatil letošní členský příspěvek a překvapenému tajemníkovi předal 100 USD.

- Vladimír Kozák z Teremna, který bydlí nyní ve Švédsku, předal vedoucímu brněnského regionu podobný "členský příspěvek" ve výši 200 švédských korun. Hospodář Sdružení přijímá tyto "členské příspěvky" současně jako dar a redakce za ně srdečně děkuje.

Děti z Kyjeva ve Lhotsku

Dva týdny vlály nad letním táborem v obci Lhotsko u Litoměřic státní vlajky ČSFR a Ukrajiny. Dvacet dětí českého původu z Kyjeva se rekreovalo v malebném prostředí poblíž hory Sedlo.

Rekreace dětí byla organizována z iniciativy firmy Tanex z Jaroměře, která poskytla své rekreační středisko a vedení Komise repatriantů z Ukrajiny našeho Sdružení. Výběr dětí provedlo Sdružení Čechů z Volyně při Společnosti J. A. Komenského na Ukrajině, které sídlí v Kyjevě. Finančně pobyt zajistilo ministerstvo zdravotnictví České republiky prostřednictvím Svazu přátel národů SNS, v rámci rozsáhlejší akce, při které se v průběhu léta a podzimní rekreovalo v České republice celkem 350 českých dětí z ukrajinských oblastí postižených radioaktivitou.

Kyjevské děti se rekreovaly společně se svými vrstevníky z ČSFR. Celý pobyt naplněný různými soutěžemi, pochody, exkurzemi, rychle uplynul. Se slzami v očích se kyjevané loučili se svými kamarády, ale s nadějí, že se opět setkají v historické vlasti.

Doc. Boris Iľjuk, vedoucí Komise repatriantů z Ukrajiny Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

Výzva

Prosíme všechny, kteří mohou podat jakoukoliv informaci o Ústředním sdružení Čechů a Slováků z Ruska, které bylo založeno a působilo před druhou světovou válkou v Československu, aby se přihlásili na adrese: ing. Václav Petříček, CSc. 106 00 Praha 10 Malinová 19.

První zájezd Volyňských Čechů na nezávislou Ukrajinu

První zájezd volyňských Čechů na Ukrajinu se uskutečnil dne 20. července 1992. Zájezd perfektně zorganizovala první volyňská cestovní kancelář v Žatci PANCEST, jejíž majitelkou je Marie Pánková. Účastnilo se ho 43 Čechů z Volyně, nejmladším účastníkem byl sedmnáctiletý Jiří Havlíček a nejstarším šestaosmdesátiletý Vladislav Masopust z Jirkova. Někteří krajané nebyli ve svých rodných místech téměř padesát let, zážitky se dají jen těžko popisovat. Většina z nás totiž potkala i své ukrajinské spolužáky a přátele. Ubytování jsme byli v moderním hotelu Mír v Rovně s dobrou pohostinnou restaurací. Ředitelem hotelu je pan Boris Jefimovič Stěkljar, velký přítel Čechů. Samotné Rovno, má dnes

už 250 000 obyvatel, se změnilo k nepoznání: přibýlo hodně nových budov, hezké divadlo, kina, trolejbusová doprava. Ale vesnice, ze kterých obyvatelé odešli především do Rovna i jinam, na těch se komunistický režim podepsal opravdu markantně! Ukrajinská vláda i občané budou mít hodně práce a starostí, aby toto komunistické hospodaření napravili. Pevně věřím, že se jim to brzy podaří - ukrajinský lid je pracovitý, upřímný a konečně po dlouhých letech svobodný. Je přáním všech, se kterými jsme se setkali navázat hlavně hospodářské, ale i kulturní styky s Českou republikou, Češi jsou na Ukrajině stále dobře hodnoceni. Jak jste se již dočetli v minulém čísle Zpravodaje, byli jsme také při

slavnostním odhalení památníku obětem v Českém Malině.

Po prohlídce města Luck jsme se vrátili do Rovna. Každý z nás měl možnost navštívit samostatně nebo ve skupině svá milá místa. Poslední den naší cesty se konala večeře na rozloučenou, na které přednesl přípitek ředitel hotelu Mír, za obvodní výbor promluvil jeho předseda Hrihorij Tychonovič Charčuk. Připomněl kulturní a hospodářský přínos Čechů a do budoucna si přál pokračovat v tradiční spolupráci. Za účastníky zájezdu promluvil Josef Havlíček, poděkoval za pohostinnost a popřál občanům nezávislé Ukrajiny hodně zdaru. Poděkoval také Marii Pánkové za organizaci pěkného zájezdu.

Josef Havlíček

Československý konzulát na Volyni

Československý konzulát v Kvasilově vznikl v roce 1930. Cestným konzulem byl ing. Jindřich Svárovský. Na stěně obytného domu se objevil velký znak Československé republiky. Velká rohová místnost s vlastním vchodem tvořila úřadovnu - kousiček Československa v Polsku. Zařízení bylo dovezeno z velvyslanectví ve Varšavě.

To, že byl konzulát v Kvasilově, mělo svoje výhody. Především na nádraží bylo pouhých padesát metrů, osobní vlaky jezdily sedmkrát denně oběma směry. Konzulát usnadňoval objednávku odborných a zábavných časopisů pro celou Volyn, studium na středních i vysokých školách. Mímoto byly asi tři kilometry od Kvasilova, ve Zdobunově, velké prodejní sklady strojírenského podniku Wichterle - Kovařík, dále velkosklad firmy Knotek, který řídil pan Josef, obchodní podnik bratří Pospíšilů a další.

Ing. Svárovský vedl nejdříve úspěšný strojírenský podnik. Po vstupu sovětských vojsk v roce 1939 byl podnik združstevněn, ing.

Svárovský byl jmenován vedoucím mistrem, komisařem byl formálně zvolen pan Kříž. Avšak 20. října 1939 byli zatčeni a odvezeni do Rovna Václav Perný, vedoucí výkupu chmele v celé západní Ukrajině (sklad u Jandurů), konzul ing. Jindřich Svárovský a majitel pivovaru Jiří Zeman.

V říjnu 1939 byla broňovická skupina čs. vojáků, kteří uprchli do Polska, uznána prezidentem Polské republiky jako československá legie v Polsku. Současně tato legie dostala rozkaz k ústupu na východ, se slibem, že v Demblině dostanou letci svá letadla. Než tam stačili pěšky dojít, zničili Němci na letišti množství letadel. Většina z našich letců a leteckého personálu dohnala hlavní skupinu, ale část pokračovala v pochodu na východ až na Volyn. V Kvasilově pak vznikl štáb, který evidoval přicházející letce, s pomocí obětavých občanů Kvasilova a s doporučením konzula je ubytoval v okolních českých vesnicích, kde pomáhali za byt a stravu v podzemních polních pracích. Celou

dobu se ze všech sil snažili spojit s hlavní skupinou legionářů. S letci mělo odejet asi padesát volyňských chlapců, kterým štáb opatřil pasy. Později dostal štáb od konzulátu ještě asi padesát orazítkovaných a podepsaných pasových tiskopisů, které pak našim chlapcům velmi pomohly. Se skupinou legionářů odjelo dvanáct chlapců a jedna dívka, všichni se s hlavní skupinou spojili 24. března 1940 v Šepetovce a potom pokračovali dále do SSSR.

V severním Kazachstánu, kam byli vysídlováni lidé režimu nepohodlní, bydlela s námi ve stejné chalupě manželka konzula paní Svárovská. Prosila mne, abych napsal velvyslanci Fierlingerovi, zda by mohl zjistit jakoukoliv zprávu o jejím manželovi, zda žije nebo jaké jsou jeho další osudy. Dopis velvyslanci jsem odeslal, odpověď, kterou mám dosud schovanou, přišla asi za měsíc. Velvyslanectví sdělilo, že přes všechno úsilí se nepodařilo o konzulovi ing. Svárovském sehnat žádnou zprávu, naposledy byl viděn v Dubně.

Jaroslav Perný

Upozornění hospodáře

Stále přicházejí peněžní částky na běžný účet Sdružení nebo na moji adresu, aniž by bylo jasné, zda se jedná o dar nebo o úhradu členských příspěvků. Z toho vznikají u našich členů při sledování oznámení o darech ve Zpravodaji různé obavy o osud těchto částek a mně starosti při vedení evidence.

Proto znovu prosím, pokud budete odesílat peněžité dar poštovní složenkou na moji adresu, uveďte ve zprávě pro příjemce, zda se jedná o dar nebo o členský příspěvek. Pokud posíláte dar na běžný účet Sdružení, současně mi oznamte korespondenčním listkem, že se

jedná o dar. Česká spořitelna mi totiž ústřížky nevydává, ale jen výpis, ve kterém je pouze jméno odesílatele (bez adresy) a částka.

Pokud je odesílatelem vedoucí regionu, pak zaslouží částku automaticky připisují k dobru na jeho účet známek a částka není vedena jako dar. Nyní nejasné případy o účelu zaslanych částek: Věra Dlouhá (100 Kčs), Rostislav Doležal (100 Kčs), Lesák (100 Kčs).

Prosím jmenované, aby účel platby upřesnili korespondenčním listkem a všechny, kteří budou poukazovat peněžní částky, aby dodržovali výše uvedené zásady.

Děkuje předem hospodář Sdružení ing. Stanislav Tošner

Oznámení

Upozorňujeme všechny, kteří zaslali objednávky na Šimkovu knihu, U nás na Volyni, že jeden výtisk je sice hotov, ale z nedostatku finančních prostředků bylo její vydání pozastaveno. Objednávky jsou vedeny v patrnosti.

V šumperské tiskárně se dokončuje druhé vydání Zpěvníčku pravoslavné rodiny, redigované Václavem Šimkem. Cena jednoho výtisku se bude pohybovat kolem 20 až 23 Kčs. Objednávky přijímá Václav Šimek, 787 01 Šumperk Banskobystrická 20.

Poděkování

* Redakční rada děkuje všem touto cestou a nikoliv individuálně, za zaslání příspěvků pro toto i další čísla Zpravodaje.

* Černobyľští krajané, hlavně z karlovarského regionu děkují Viktoru HORÁKOVI, 362 26 Božičany 156, za to, že se svou cestovní kanceláří uskutečnil dva úspěšné a levné zájezdy do východní části Volyně včetně Malé Zubovštiny. Zájemci se již těší na další zájezd, který Viktor Horák připravuje na květen 1993.

Vedoucí karlovarského regionu Věra Pelcová

Čtenáři nám píší:

* Prostřednictvím vedoucího teplického regionu Václava Bižovského jsme dostali milý dopis z Polska, z něhož vyjímáme: "...moc vám závidíme tu vaši volyňskou organizaci, to Sdružení Čechů z Volyně. Dovedem si představit, jak se sejdete a zavzpomínáte si na svoje mládí prožité na Volyni... Nezbývá nám než odložit závist a popřát vám, aby vaše volyňská organizace vydržela aspoň do další generace... až budete mít setkání, tak od nás pozdravujte všechny naše kamarádky a kamarády i známé z Ledochovky a okolí..." Redakce ráda vyřizuje pozdrav od Jadwigi Chiževské a Heleny Lipské z Ledochovky nyní v Poznani.

* Z dopisu paní Růženy Pavlínové z Krnova vyjímáme: "...již rok odebirám váš časopis Zpravodaj. Velice se mi líbí, čtu ho podrobně, každý řádek...Škoda, že časopis nevychází častěji. Všechna čísla schovávám a nechám je svázat, aby si moji vnuci mohli přečíst, odkud rodiče pocházejí a co těžkého museli prožít, než se dostali zpátky do vlasti."

Zpravodaj

bude nyní vycházet pravidelně koncem každého měsíce. Pokud v této době některé číslo neobdržíte, reklamujte dodávku na poště a do redakce nám napište, rádi vám zašleme číslo náhradní.

Milí krajané od Černobyli nabízím vám pomoc jako stály soudní přisečný tlumočník z jazyka českého, ruského a ukrajinského. Dr. Antonín Kocián, 434 01 Most, Moskevská 3058.